

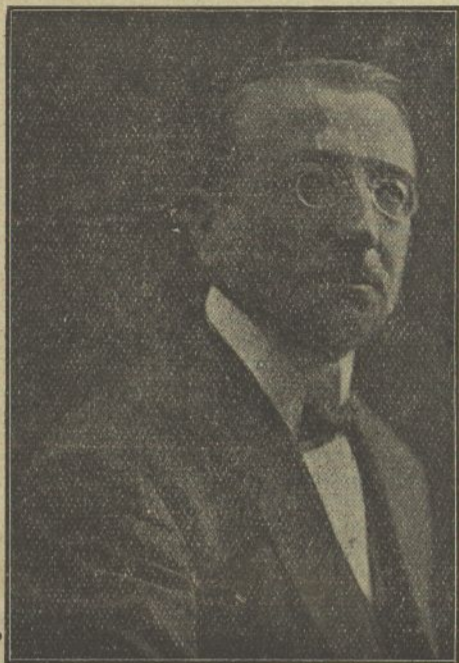

L'INTRANSIGENT

UN NÚMERO
Val **10** cènts.
Subscripció trimestral: 1 pta.

PERIÒDIC NACIONALISTA DE JOVENTUTS
(ADHERIT A LA «UNIÓ CATALANISTA» I A LA «ASSOCIACIÓ PROTECTORA DE LA ENSENYANÇA CATALANA»)
ANY V BARCELONA, 3 FEBRER DE 1922 NÚM. 50

Redacció i Administració:
Menéndez i Pelayo, 96
CIUTAT

En Domènec Martí i Julià,

l'home que definí encertadament el Nacionalisme Radical presentant solucions immediates en el problema social a base d'una major igualtat que fes imperar la justícia garantint a tot ciutadà un mínim de drets.

De la propera

Nuita electoral

De les eleccions del proper diumenge, dia 5 de febrer, en té de sortir el principi iniciador de un fort nucli nacionalista radical, plasmat en la més pura idealitat nacionalista i que senti bategar el dret a ésser de la nacionalitat catalana.

Presentem el candidat, En Paulí Ruença i Oliva, pel districte IV, i a darrera hora retirem la d'En Latorre i En Cot pel districte VIII, per a fer-nos nostra la del honorable patrici N'Antoni Sansalvador i Castells. Si la dignitat dels catalans desperta i és compresa la necessitat imminent que la ciutat de Barcelona, cap i casal de Catalunya, tingui aquells regidors i una recta administració l'enlairi cada dia més i més; si els electors creuen que el Consistori de nostra ciutat té d'ésser quelcom més que una reunió de *patums* d'escolans de la Lliga i

de traficants de l'ideal; si tenen en compte que Barcelona signa el camí servint d'espill a totes les ciutats, pobles i poblets de Catalunya, no voldrien tolerar la befa que des del Consistori barceloní no es digui clarament al poder central

el desig del poble català a viure plenament l'existència dels pobles lliures.

Per tots aquests motius, electors dels districtes IV i VIII municipal, voteu-los, perquè el seu triomf sigui el triomf de la vostra dignitat nacionalista!

PARAULES DEL NOSTRE CAPDILL

La crisi i la dissolució de les Juntes

La crisi ha sigut resolta amb la continuació del mateix Govern Maura-Cierva-Cambó, cosa que sols podia ésser esperada dintre de l'acostumada i xorca política espanyola.

Aquesta solució era solament factible amb la reculada dels estaments militars i la seva sotsmissió.

I aquesta reculada i aquesta sotsmissió és lo que ens sorpren enormement. És que les causes que donaren lloc a la posició revolucionària de les Juntes han desaparegut de cop i volta?

Al Ministre de la Guerra se li dirigien directament o indirecta acusacions gravíssimes; favoritismes, desacerts, oblots, ingerències. L'acusació més forta era la de senyalar-lo com a responsable de l'abandó i desampar en que es troba l'exèrcit que combat al Marroc.

Malgrat els moltíssims milions gastats — car s'ha vingut gastant més de 200 milions mensuals — aquest exèrcit es troba completament desprovisat de les coses més essencials. I això no ho diem nosaltres. Ens ho diu un cap de l'Exèrcit des de *La Correspondencia Militar*, l'orgue de les Juntes. En tendes que no més hi caben 25 homes se n'hi han d'enquibir 54, amb risc de la salut i la higiene. Hi ha campament que per quatre mil homes es compta no més amb una tenda-hospital, dotze llits i dos infermers sense cuina, sense serveis higiènics i sense llit d'operacions. El pa que es fabrica es de condicions pèssimes. No es facilita ni carn, ni vi, ni patates. «Al campament — diu textualment — des de que començaren les pluges, tothom habita sobre un fangal. No hi ha barracons, hi ha manca de capots-manta i d'impermeables, i els malalts i ferits són evacuats posats en sàrries, donant-se el trist cas de morir-ne alguns durant el trajecte, malgrat l'abnegat esforç del personal de sanitat militar, pels dies que són precisos per a arribar des de les posicions avançades fins a l'hospital o trobar infermeries o bé hospital de campanya de les posicions centrals de segona línia. De l'armament, no en parlem: ametralladores, fusells inútils.

Si el Ministre era el responsable d'aquest indignant abandó, d'aquesta desorganització i contra ell s'aixecaren les Juntes, ¿per què han reculat?

Aquí ve a to recordar les mateixes paraules meves de la fulla que els vaig dirigir el 6 d'agost del 17, titulada *Al Ejército*, perquè elles ens donen l'explicació: «Yo no conozco a vuestros directores; pero basta que vistan el honroso uniforme para saber que su valor personal está fuera de toda duda; pero bueno es recordar que lo que distingue a los grandes hombres de las medianías es el valor o el temor a las responsabilidades del mando o del cargo que se les ha confiado, y la historia les ha confundido con sus severos juicios.»

Les Juntes, doncs, no han sigut capaces d'acceptar les responsabilitats que podien ésser conseqüència de la oposició revolucionària adoptada i han reculat davant l'opinió pública que, enganyada, creia que lo que estava en joc era la supremacia del poder civil.

No, no es la supremacia del poder civil el que es discutia; hauria sigut així si aquest poder fos una realitat. Un poder que es basa en la injustícia, en la violència, en la immoralitat i en la indignitat, és un escarni vergonyós i indignant del poder civil. Les Juntes, per tant, no anaven contra el poder civil, sino contra la indignitat amb que s'exerceix aquest poder.

La seva reculada, amb tot, és un fet, i aquesta és la segona reculada en la història de la seva actuació.

Quan el 17 no es decidiren a posar-se al costat dels Parlamentaris, tornant a apoiar